

Κυριακή 28η Αύγουςτου 2022

Κυριακή ΙΑ΄ Ματθαίου.

(Μτθ. 18, 23 – 35).

«...κύριε, μακροθύμησον ἐπ’ ἐμοί»

(Μτθ. 18, 26)

Μία πολύ δυνατή παραβολή ἀκούσαμε σήμερα ἀπό τόν Χριστό, μέ τήν ὁποία θέλησε νά μᾶς διδάξει τή συγχωρητικότητα καί τή μακροθυμία. Πρωταγωνιστές δύο ὑπηρέτες. Ὁ ἕνας χρωστάει στό ἀφεντικό του, ὁ ἄλλος χρωστάει στόν συνάδελφό του. Καί οἱ δύο ἐκλιπαροῦν νά τούς χαριστεῖ τό χρέος. Τό ἀφεντικό ἀποδεικνύεται φιλόανθρωπο καί χαρίζει τό ὀφειλόμενο. Ὁ ὑπηρέτης ἀποδεικνύεται ἀπάνθρωπος καί ἀπαιτεῖ τά χρωστούμενα. Μ’ αὐτήν τή σκληροκαρδία του, ὅμως, ἐνεργοποιεῖ τόν πνευματικό νόμο τῆς δικαιοσύνης καί χάνει ὄχι μόνο τήν ἐπιστροφή τοῦ χρέους ἀπό τό

συνάδελφό του αλλά και τήν ἐκτίμηση τοῦ ἀφεντικοῦ του, καταστρέφοντας ἔτσι τόν ἑαυτό του.

Ἐάν ἀναλογιστοῦμε τήν πορεία τῆς ὑπαρξῆς μας καί μελετήσουμε τίς προθέσεις καί τίς συμπεριφορές μας, θά διαπιστώσουμε ὅτι εἴμαστε ὀφειλέτες στόν Θεό ἀνεπίληπτοι καί ἀναπολόγητοι. Χρωστᾶμε στόν Θεό τήν ὑπαρξή μας, τήν κάθε ἀναπνοή μας, τήν κάθε σκέψη, τόν κάθε λόγο καί τήν κάθε κίνηση. Χρωστᾶμε γιά τήν κάθε ἀποτυχημένη ἀπάντηση στή δική Του ἀγάπη. Χρωστᾶμε γιά τήν κάθε ἀποτυχία μας, πού εἶναι μία προδοσία τῆς δικῆς Του πρόνοιας. Χρωστᾶμε γιά τήν κάθε ἁμαρτία καί τό κάθε λάθος πού διαπράξαμε, ἀντιτιθέμενοι στήν προσδοκία καί στόν σχεδιασμό τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς. Χρωστᾶμε γιά τή λησμοσύνη τοῦ προσώπου Του, γιά τήν ἀποθέωση τοῦ ἐγωισμοῦ μας, γιά τήν καταρράκωση τοῦ ἀδελφοῦ μας, ὑπέρ τοῦ ὁποίου Ἐκεῖνος ἔχυσε τό Αἷμα Του.

Ὅχι μόνο ὀφείλουμε στόν Θεό αὐτά καί
 πολύ περισσότερα, πού οὔτε τά βάζουμε μέ τό
 μυαλό μας, ἀλλά ἀμελοῦμε ἐπιδεικτικά τήν
 ἀποπληρωμή τοῦ χρέους μας. Πνιγμένοι μέσα
 στίς πτώσεις καί στήν ἀναισθησία λησμονοῦμε
 ὅτι δανειστήκαμε τήν ἀγάπη καί τήν ἀνοχή τοῦ
 Θεοῦ καί ἐμεῖς δέν ἐπιστρέφουμε τίποτα.
 Ἀπολαμβάνουμε τίς παροχές τοῦ Πατέρα μας,
 ἀλλά ἐμεῖς ἀπαιτοῦμε καί ζητᾶμε, χωρίς νά
 προσπαθοῦμε νά ἀποδώσουμε κάτι ἀπό αὐτά
 πού λαμβάνουμε. Ἔρχεται, βεβαίως, κάποια
 στιγμή πού ἡ συνείδησή μας γεμίζει ἀπό
 ἐνοχές. Ἔρχονται τά λάθη νά φανερώσουν τίς
 ἐπιπτώσεις τους. Ἔρχεται ἡ βρωμιὰ νά
 ἐκβράσει τή δυσωδία της. Τότε, πού
 αἰσθανόμαστε πνιγμένοι ἀπό τά ἀδιέξοδα καί
 πονεμένοι ἀπό τά κτυπήματα πού προκαλέ-
 σαμε στόν ἑαυτό μας, ζητᾶμε τό ἔλεος καί τή
 συγχωρητικότητα τοῦ Πατέρα μας. Τότε φω-
 νάζουμε σάν τόν ὑπηρέτη τῆς σημερινῆς
 παραβολῆς τό: «κύριε, μακροθύμησον ἐπ’
 ἐμοί»!

Ὁ φιλάγαθος καί ἐλεήμονας Θεός, ὅταν ἀκούσει αὐτή τήν ἱκετευτική κραυγή τῆς ἀγωνίας μας, συγκαταβαίνει καί μακροθυμεῖ. Διαγράφει τά λάθη, λησμονεῖ τή χοντροκοπιά, ἐπανασυνδέεται μέ τόν ἐπαναστάτη, συμφιλιώνεται μέ τόν ἀχάριστο, ἀγκαλιάζει τόν ἄσωτο. Ὁ Κύριος μᾶς χαϊδεύει μέ τό στοργικό βλέμμα καί ἀντιλαμβάνεται τήν ἀδυναμία μας. Διαγράφει τό χειρόγραφο τοῦ χρέους καί μᾶς κάνει καί πάλι παιδιά Του. Ὅχι μόνο μᾶς χαριρίζει τά χρωστούμενα, ἀλλά μᾶς ἀγαπάει περισσότερο ἀπ' ὅτι πρίν πέσουμε. Ἐκτιμᾶει τή μετάνοια καί μετράει τήν ταπείνωση μέ τήν ὁποία ζητήσαμε τή διαγραφή τῆς ὀφειλῆς μας.

Ἀμέτρητες φορές καί ἂν πέσουμε, ἀμέτρητες φορές ἄς φωνάξουμε: «κύριε, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί». Ἀμέτρητες φορές ὁ Χριστός θά μᾶς ἀκούσει καί ἀμέτρητες φορές θά μᾶς χαρίσει τά πάντα. Ὁ Μεγάλος Πατέρας περιμένει τόν καθένα ἀπό ἐμᾶς νά ἔλθουμε στόν ἑαυτό μας, νά ξυπνήσει μέσα μας τό φιλότιμο καί νά καταλάβουμε πώς, ἀφοῦ δέν

μπορούμε νά τακτοποιήσουμε τό χρέος, τουλάχιστον ἄς παρακαλέσουμε γιά τόν διακανονισμό του. Ἐκεῖνος δέν εἶναι ἄτεγκτος ἀργυραμοιβός οὔτε ἀπάνθρωπος τοκογλύφος. Εἶναι γεμάτος ἀγάπη καί μέ συγκατάβαση καί ἀληθινή ἀρχοντιά συμπεριφέρεται ἀνώτερα καί ξεχνάει τίς ὀφειλές μας. Δέν ὑπάρχει λάθος καί πτώση πού νά εἶναι μεγαλύτερα ἀπό τή μακροθυμία τοῦ Θεοῦ. Ὅσες φορές τή ζητήσουμε, τόσες φορές θά τήν εἰσπράξουμε.

Ἦναι, βεβαίως, μία βασική προϋπόθεση σ' αὐτήν τήν ἀπολαβή τῆς θεϊκῆς μακροθυμίας. Ἡ προϋπόθεση εἶναι νά ἔχουμε κι ἐμεῖς τήν ἴδια ἀρχοντιά καί τήν ἴδια εὐρύτητα ἀπένατι στούς διπλανούς μας. Νά προσπαθήσουμε νά ἔχουμε τήν ἴδια ἀνοχή μέ τούς ἄλλους, ὅπως ζητᾶμε τήν ἀνοχή τοῦ Θεοῦ γιά ἐμᾶς. Ἄν ἡ δική μας καρδιά εἶναι σφραγισμένη ἀπό τόν ἐγωισμό, ἂν σκλήρυνε καί πέτρωσε ἀπό τήν κακία, ἂν ἔγινε ἀναίσθητη ἀπό τήν ἔξη τῆς ἁμαρτίας, τότε δέν γίνεται νά πάρουμε αὐτό πού δέν θέλουμε νά δώσουμε. Δέν

μποροῦμε νά λάβουμε μακροθυμία, ἐφόσον δέν ἐπιθυμοῦμε νά μακροθυμήσουμε. Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἕνας παγκόσμιος νόμος ἰσορροπίας, πού δέν παραβιάζεται ποτέ. Αὐτή τήν ἰσορροπία τήν κανονίζουμε μόνοι μας, ἀνάλογα μέ τή μεγαλοκαρδία καί τήν ἀνοχή μας πρὸς τοὺς ἄλλους.

«Κύριε, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί» ἅς φωνάζουμε καθημερινά στὸν Χριστό. Θά μᾶς ἀκούει καί θά μακροθυμεῖ. Χωρίς δισταγμό, χωρίς ἀναβολή, χωρίς φόβο καί ἐπιφύλαξη ἅς τρέχουμε κοντά Του, γιὰ νά ἀπολαμβάνουμε τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ταυτόχρονα, ὅμως, ἅς εἴμαστε ἔτοιμοι τό ἴδιο νά κάνουμε κι ἐμεῖς μέ τοὺς ἀδελφούς μας. Τότε τό ἔλεος καί ἡ δικαιοσύνη θά ταυτίζονται μέ τήν ἀγάπη. Αὐτή ἡ ἀγάπη εἶναι πιο δυνατή καί ἀπό τὸν θάνατο. Αὐτή ἡ ἀγάπη φέρνει τήν παντοτινὴ καί ἀτελείωτη ζωή. Αὐτῆς τῆς ἀγάπης ἅς γίνουμε ἄξιοι κληρονόμοι καί διαχειριστές. Ἀμήν.